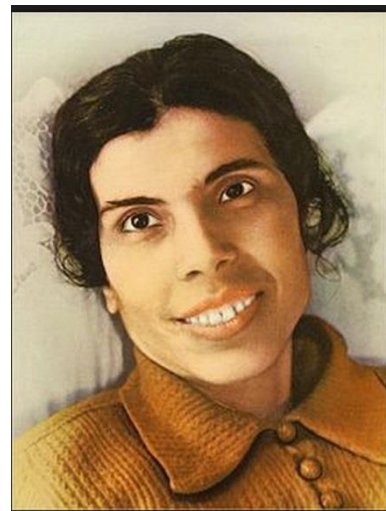

Alexandrina da Costa

(30. března 1904 – 13. října 1955)

Představuji Vám klíč k jednoduchosti, osobní vyprávění Alexandriny.

„Jmenuji se Alexandrina Maria da Costa. Narodila jsem se ve farnosti Balasar, provincie Oporto (Portugalsko) 30. března 1904. Byla to středa svatého týdne. Byla jsem pokřtěná 2. dubna, na Velikonoční sobotu“. V lednu roku 1911, proto, abych mohla trochu chodit do školy (chodila jsem jenom do první základní), tak jsem bydlela spolu se svojí starší sestrou Deolindou v rodině u jedněch známých v Povoá do Varzim. V sedmi letech jsem přistoupila k prvnímu svatému přijímání. „Zdálo se mi, že jsem se spojila s Ježíšem neoddělitelným způsobem. On svázal moje srdce se sebou. Radost, kterou jsem zakoušela, neumím ani vyjádřit“.

Jaký krásný sen

Jednou jsem měla sen. Zdálo se mi, že stojím na vysokém schodišti, to se dotýkalo nebe, schody byly tak úzké, že na ně ani nešlo položit nohu. Muselo se stoupat. Jak to však udělat? Nebylo tam nic, o co by se šlo opřít. Po stranách schodiště ji někdo mlčky podpíral. Na vrcholku bylo vidět trůn, na kterém pomáhal Pán a po jeho boku byla Panna Maria. Nebe bylo zaplněno svatými. Člověk se rozplýval radostí, když viděl toto divadlo. Člověk však musel sestoupit na zem.

Bolest v páteři

Dům rodiny Costa stal na okraji vesnice, na hřbetu kopce, který se jmenoval Kalvárie. Byla to kolonie přízemních domečků, s nehlubokým sklepem, dřevníkem a stájí. U domku byla i malá vinice, zahrádka s několika záhonky. Všechno obklopovala vysoká zeď. Okna tři světnic byla obrácená na sever a bylo z nich možné zahlédnout věž farního kostela. Deolinda tehdy pracovala jako krejčová, pomáhala jí nějaká dívka, která se taky chtěla stát krejčovou. Alexandra (měla tehdy 14. let), zotavovala se z nemoci, měla horečku, trávila hodiny a hodiny v jejich společnosti. „Pracovala jsem, – vypráví Alexandrina – se svou sestrou a se starší dívkou, která se u ni zaučovala. Najednou jsme zahlédly tři individua mířit si to k našemu domu. Deolinda s určitou předtuchou mi nařídila, abych zavřela dveře do místnosti. O několik okamžiků na to, slyšely jsme, jak stoupají po schodišti a pak několik ráno na dveře. Kdo je? Zeptala se sestra. Jeden z těch mužů, u kterého jsem pracovala, nařídil, abychom ihned otevřely.

- Tady nemáte co dělat, proto neotevřeme – odpověděla Deolinda.

Několik okamžiků bylo ticho, slyšely jsme, jak jeden z nich vystoupil po schodech, které vedly z přízemí do místnosti, odkud se dalo k nám vejít přes padací dveře. Vyděšené jsme přitáhly na padací dveře šicí stroj. Ten muž si tedy všiml, že sklopná deska byla zavřená, tak zasadil několik ran s holí proto, aby vylomil uzavírací segment. Když to viděla Deolinda, otevřela dveře a pokusila se utéci, třebaže ji další dva pokoušeli chytit za šaty. Druhá dívka následovala moji sestru, ale byla taky chycená. Viděla jsem se ztracená. Dívala jsem se kolem sebe, chytla jsem se otevřeného okna a skočila jsem do neznáma. Dopadla jsem do zahrady z výšky čtyři metry. Ihned jsem chtěla vstát, ale nebylo to možné, prudká bolest pronikala páteří. Byla jsem nervózní a sotva jsem vstala, vzala jsem kůl, který se používal ve vinici, a běžela jsem na obranu sestry, kterou chytli dva starší muži, zatímco její přítelkyně bojovala s třetím na chodbě. Nemyslela jsem na nic jiného, než na obránu.

- Běžte pryč dosud – Bylo to jako zásah blesku. Mladík na chodbě ze strachu dívku nechal. Tehdy jsem si všimla, že jsem při pádu ztratila svůj zlatý prsten
- Vy psy..... kvůli vám jsme ztratila zlatý prsten...

- Jeden z nich si sundal z ruky prsten...
- Vezmi si tento, ale neměj nenávist...
- Ale já ho nechci, jděte pryč...pryč....

Odešli a my dojaté a vyčerpané vrátily jsme se ke své práci. O tom co se stalo, moje sestra a já jsme nemluvily, nikdy, abychom předešli nějaké tragédii, ale matka byla informovaná naší přítelkyní. Za krátko jsem pocítila veliké bolesti a byla jsem donucená si na delší dobu lehnout, na krátko, to bylo dobrodiní“.

Čas rozkvetlých větví

„Během doby, kdy mě svíraly bolesti, měla jsem okamžiky skleslosti, ale nikdy ne zoufalství“, napsala Alexandrina. Pro ni zůstala jenom bolestná nostalgie po květinách a po kostele. Když byla ve farnosti zkouška pěveckého sboru, tak obě sestry zesmutněly. Deolinda musela zanechat Alexandrínu, Alexandrina ji nemohla doprovázet. Alexandrina se ze začátku snažila rozptýlit: Zvala některé své přítelkyně, aby s ní hrály karty. Prosily Boha, aby dostala milost uzdravení: slíbila, že daruje všechno své zlato, že se bude smutečně oblékat po celý život, že si nechá ustříhnout své nádherné vlasy. Matka, sestra, sestřenice dělaly noveny a různé sliby proto, aby tuto milost dostala. Stav Alexandríny se však zhoršoval, udělili ji vícekrát i svátosti nemocných.

Ohnutá bolesti.

Postupným ochabnutím sil se vzdala i malicherných kratochvil. Cítila v sobě růst lásky k modlitbě a touhu spojit se s Ježíšem. Psala si na svou ruku kvítka, která chtěla obětovat. Ta oběť spočívala v tom, že obětovala po celý den to, co se jí přihodilo. Rozšiřovala okruh svých modliteb, modlila se za farnost, za národy až do všech končin země.

„Vlož mi na rty úsměv ...“

Modlila jsem se za něho

Deolinda během jedné duchovních cvičení u sester FMA, po jedné instrukci, si zvolila kazatele za svého duchovního vůdce. Byl to řeholník, který často kázal ve farnostech arcidiecéze. Byl to jezuita otec, Mariano Pinho. Tento kněz měl za těchto okolností první zprávy o Alexandríne a prostřednictvím Deolindy ji prosil o modlitby a slíbil jí, že i on se bude za ni modlit. Někdy jí poslal nějaký obrázek. Po dvou letech se Alexandrina dověděla, že otec Marianno onemocněl. Tato zpráva u ní vyvolala pláč. Deolinda se jí ihned zeptala:

- Ale proč pláčeš, když ho ani neznáš?
- Víím, že se za mne modlil a já za něho.

16. srpna 1933 přijde do Balasar Otec Marianno, aby kázal triduum. Navštívil také Alexandrínu, která ho požádala, aby ji duchovně vedl.

Snímek duše

Tak začala veliká korespondence mezi Alexandrinou a otcem Mariano. Když projdeme její dopisy, získáme ihned představu, třebaže neurčitou, o fyzických bolestech, které ji trápili i o její lásce k utrpení pro spásu hříšníků. Alexandrina odhalovala své bolesti jenom svému řediteli a určitou část sestře Deolindě, která byla její důvěrnici. Jiným lidem nevyprávěla nic. Pro její maminku, větší část toho co se odehrálo v jejím pokoji, zůstane zahaleno. V den kdy se obětovala Bohu jako oběť, opakovala Alexandrina pořád tuto modlitbu:

„Můj Ježíši, vlož mi na rty podvodný úsměv, abych tak mohla skrýt před druhými celé martýrium mé duše, abys jenom Ty věděl o mém utrpení“.

Finanční krach

V roce 1933 prožila její rodina finanční krach. Alexandrina si velice dobře pamatuje datum, protože neštěstí bylo současně spojeno s velikou milostí: s dovolením, aby v místnosti u ní mohla být slavená mše. Od tohoto dne Pan rozmnožil svojí něhu, ale dal i pocítit tíhu kříže. Jejich hubené finanční zdroje odvanuly. Alexandřina matka ve své přílišné štědrosti ručila některým potřebným lidem.

První rozhovory

Mezitím však začínají první rozmluvy Ježíše s Alexandrinou. Toto se potom prověřovalo v roce 1934, přesněji řečeno 6. a pak 8. září, když pán farář přinesl Alexandřině svaté přijímání. Přijala Ježíše. Alexandrina se cítila apatická, chladná, ba přímo neschopná říct děkuji.

„Ale dobrý Ježíš – poznamenává si ve svém deníku – nehleděl na moji nehodnost a chlad. Zdálo se, že ho slyším mluvit. Zdálo se mi, že mi řekl:

- Dej mi své ruce, protože je chci přibýt s mými rukama na kříž. Dej mi své nohy, protože je chci přibýt s mými nohama na kříž. Dej mi své srdce, protože ho chci probodnout kopím, jak ho probodli mne. Zsvěť mi své tělo, nabídní se mi, protože tě chci vlastnit úplně“.

Později Don Umberto Pasquale, salesián, její druhý duchovní vůdce, žádal po Alexandřině, aby se mu svěřila, co obvykle říkala Ježíši ve svém děkování po svatém přijímání. Alexandrina s úsměvem odpověděla: „Mluvím k němu takto: o Ježíši dej mi oheň, dej mi lásku: lásku, která by mě spálila, lásku, která by mě zabila. Chci žít a umřít z lásky“.

Na tuto modlitbu Ježíš odpověděl takto: „Ano ty z lásky umřeš, protože z lásky žiješ“.

Chci být rozmačkaný hrozen

Pán ji říká velice jemně v roce 1933:

- Moje dcero,, jsem pořád s tebou. Kdybys věděla, jak tě miluji, zemřela bys radostí.

Alexandrina chce „milovat čistou láskou“ avšak ji v sobě nenachází, to co má se jí zdá nepatrné. Proto se obrací na Srdce Té, která je matkou Božské lásky: „Maminko, – pošeptá jí důvěrně – jedině od tebe tato láska může přijít: dej mi ji“.

„Chci tě učinit podobnou sobě ...“

Bolest je to, co je pro Vás nejmoudřejší

Jednou cítila Alexandrina jak je její srdce svíráno tajemnou silou, takovou, že byla nucená držet hlavu skloněnou na stranu skoro hodinu. Do jejího srdce pronikal veliký smutek. Najednou k ní Ježíš promluvil: „Běloučná lilie, blázínku lásky, bojující hrdinko, chci, abys trpěla bez útěchy v duši..., aby ses cítila jako ve vězení: jsem to já, kdo tě zve, abys

tak žila... Zřídka, pocítíš posilu, velice zřídka a to až do konce svého života. Chci, aby tvé srdce žilo v bolesti, ve smutku a v hořkosti, ale s úsměvem na rtech...V celém svém utrpení jsem neměl útěchu.... Miluji tě zvláštní láskou, láskou cele vyhrazenou tobě. Proto tě učiním podobnou sobě“. Bolest vstoupí do Alexandřina života. Bolest je však moudrým učitelem. Prvního března 1946 si nadiktovala Alexandrina do svého deníku: „Bolest je tím, co tam je nejmoudřejšího. Bolest je nejvznešenější školou. Není nic víc než bolest, co nás učí milovat Ježíše. Bolest nás vede po cestě k Němu“.

Ach, jak jsem v sobě cítila tíhu kříže

První pozvání k úplnému ukřížování dostala Alexandrina od Ježíše 6. září 1934. Se vzpourou podala o tom zprávu svému duchovnímu vůdci 8. září, v den svátku narozenin Panny Marie. Ježíš dodával, že by jí dal bolest svého utrpení jako vnější projev své vůle a aby zasvětila svět Neposkvrněnému srdci Panny Marie. Uplyne několik dní temnoty a utrpení se akumulují jako sníh, když je velká zima. „Ráno 2. října 1938 mi Pán řekl, že by mě nechal projít vším svým utrpením od Getsemanské zahrady, ale že bych nedošla k bodu Consumatum est. Tvrdil mi, že by znovu začal 3. října a že potom budu trpět o všech pátcích, ihned po poledni až do tři odpoledne. Pánu jsem neřekla ne. Upozornila jsem na to mého duchovního otce, s úzkostí jsem čekala na den a na hodinu, protože ani on, ani já jsme si nemohli představit to, co nastane. 3. října během noci prožila jsem velikou agonii v duši, byla to veliká bolest celého těla. Začala jsem krváčet a pocítovala jsem hrozné bodné rány. To se ještě opakuje v různé dny. Nemohla jsem vůbec nic jist. Byla jsem vrchovatě naplněná tímto utrpením, že jsem se domnívala, že jsem vstoupila znovu do svého prvního ukřížování. Pocítovala jsem v sobě veliký kříž. To všechno mě nevyřlovně rmoutilo“.

Znovu oživuje Ježíšovo utrpení.

Alexandrina začala takto prožívat Ježíšovo utrpení. Během všech projevů zůstávala nepřerušně v extázi, tři hodiny a půl. Neviděla, neslyšela, netrpěla než to, že se obnovovalo v její duši a v jejím těle Ježíšovo utrpení. Bolesti Páně se v ní zrcadlily jedna po druhé: od Getsemanské zahrady až po poslední vydechnutí na kříži. Tajemné mučednictví, se projevovalo vnějškově od poledne až do tři hodin. Je jedna překvapující věc: také v extázi poslechla svého duchovního vůdce anebo toho koho on jí delegoval. Poslechla nejen výslovné příkazy, dané jasným hlasem, ale také ty, kterými se na ní obracel jenom mysl. Lékař, který se o ni staral, MUDr. Emanuel Augusto de Azevedo byl od roku 1941 mezi jedněmi nejstálejšími svědky těchto extází. Všechno pozoroval a dělal si poznámky.

Jiní lékaři, které poslala církev, aby ověřili, jestli tam nebyl podvod anebo nějaký trik, dokonce jestli tam snad nebyl nucený projev tajemných sil přirozeného řádu. Tito lidé vykonali různé zkoušky a kontroly. Během extáze Alexandřinu silně bili, ale ona nereagovala ani trochu. Ještě jiná věc byla u ní zvláštní: Alexandrina v jakémkoli okamžiku, také v náhlém, jako když scházela, když se obracela, když o ní někoho zavadila anebo když sotva ležla, dělala všechno velice rozvážně a skromně, že nikdy nebylo nutné upravit její dlouhé šaty. Měli jsme dojem, že měla vedle sebe Anděla a ten jí udržoval šaty, aby přiléhaly“, říkali očití svědkové. Překvapují také určitá vysvětlení Alexandřiny. Vysvětlovala například, že trnová koruna nebyla korunou kolem hlavy, ale helma z trnů, která pokývala celou Ježíšovou hlavu. Ježíšův obličej z turínského plátna, byl podle Alexandry velice podobný tomu, který ona tolikrát viděla. Nebyla schopná zadívat se na Turínské plátno, aniž by ji to nedojalo.

Lékař Azevedo vyzval jednou kněze, který tam byl, aby zvedl Alexandřinu z podlahy, v tom okamžiku prožívala cestu na Kalvárii s křížem na zádech. Kněz, byl dosti silný, ji vzal v podpaždí, ale veškerá jeho snaha ji zvednout bylo marná. Zamumlal: „I když to dělám vši silou, tak se mi to nedaří“. Normálně Alexandrina vážila méně než 40 kilo. Zranění zapříčiněná pádem pod křížem a fialové fleky viditelné na mnoha místech těla krátce po extázi zmizely. Alexandrina byla ochotná vytrpět všechno, prosila Pána, aby ji nenechal stigmata anebo jiná viditelná znamení jejího mystického utrpení.

Ježíš si v Balasar vybere hlasatelku Mariina srdce

Ve Fatimě Panna Maria řekla: „Pro spásu hříšníků je třeba ve světě ustanovit úctu k Mariinému Neposkvrněnému srdci“. Osmnáct let potom se v Balasar zjeví Pán Ježíš Alexandrine, dobrovolné a heroické oběti za hříšníky celého světa, a svěřil jí poselství spásy: „Jako Markétu tak prosím i tebe, aby svět byl zasvěcen srdci mé Matky, Neposkvrněné Panně Marii“. Výsledkem bylo to, že svatá stolice podpořila informace v případě Balasar od arcibiskupa z Braga. Potom Nunciatura v Lisabonu nařídila v roce 1937, aby byl prozkoumán případ nemocné Alexandriny.

„Když toto slyšel Don Durao, tak promluvil k ní velice otevřeně. Řekl jí, že má říct všechno na co se jí budou ptát. Byla z toho zarmoucená a ptala se sestry Dolindy, co jim mám říct. Nevěděla jsem, že pro takovéto případy jsou předepsané zkoušky. Sestra mě povzbudila těmito slovy: „řekni jim to, čím tě Pán inspiruje“. Kněz byl k ní uveden a ptal se jí na věci kolem Ježíše. Zůstala překvapená, protože bez váhání začala odpovídat na jeho otázky. Upozornil mě, že chce vědět jenom hlavní věci, protože když viděl můj zdravotní stav, nechtěl mě unavovat. Namítala jsem mu, že jsem opravdu nevěděla, co bylo hlavní věci. Začal mluvit sám o zasvěcení světa Neposkvrněnému srdci Panny Marie“. Po různém zkoumání mi velice hezkým způsobem řekl: - Neklamete se? – Na ta slova jsem se rozplakala, protože mnohokrát jsem byla trápená pochybnostmi kvůli věcem, které se ve mne odehrávaly. Jeho dotaz oživil v mém srdci bouří. Dobrý kněz nebyl překvapen, spíše dodal:

- Tyto věci moc stojí, že je to pravda?
Odpověděla jsem:
- Stoji, ano, a způsobuji mi utrpení.

Prosil mě o modlitbu a ujistil mě, že bude na mě pamatovat při mši svaté“.

Na Fatimském okruhu

Dar z nebe Salesiánské rodině

Když salesián Don Umberto Pasquale přijal duchovní vedení Alexandriny, řekl jí Ježíš: „Řekni mému drahému Otci Pasqualovi, že jsem ho přivedl sem, aby bránil můj případ. Nebyl to on, kdo si tě vybral, aby sem přišel. S odvahou a pevně jsem bojoval spolu se svými přáteli: s těmi, kteří už za mne bojovali“.(2-12-1944). Ti, kteří bojovali, byli někteří otcové Jezuité spolu s otcem Pinho, byl jim zakázáno zajímat se o případ z Balasar.

Byl to salesián, který přikázal Alexandrině, aby diktovala své deníky. Po její smrti byl prvním jejím životopiscem. Když v roce 1965 začal proces jejího blahověštění, na výzvu arcibiskupa z Braga, začal její obhajobu, protože byl jejím hlubokým znalcem a neúnavně studoval všechny dokumenty týkajících se Alexandriny.

Z úředních dokumentů

Ke konci března roku 1942 Alexandrina už neprožívá Ježíšovo utrpení. Potom v květnu jí Ježíš oznamuje radostným tónem: „Sláva Marii. Jí bude zasvěcený svět. Ona patří Ježíšovi, patří však také úplně Ježíšově Matce.“

31. října Pius XII. provede zasvěcení světa v portugalštině a opakuje ho v italštině osmého prosince. Ve formulaci zasvěcení použije papež tituly, které byly už zjeveny Alexandrině: „Královno světa, Královno míru, Panno Vítězná, to znamená Vítězko velikých bitev, Matko Univerza“.

Alexandrina, nadpřirozené znamení.

Dobu od 27. března 1942 až do své smrti (13. 10. 1955), výročí posledního zjevení ve Fatimě, prožila v postu a bez tekutin. Jejím jediným pokrmem bylo svaté přijímání. Ježíš jí vysvětlil: „Odebral jsem ti výživu. Umožnil jsem ti a umožním žít jedině ze mne proto, abych jasně ukázal na lidech svou moc, svou existenci“. (13-10-1953).

Ona je moje královna

Ke konci roku 1938, pověřil papež kanovníka Emanuela Percira Vilar z portugalského semináře v Římě, aby nemocnou Alexandrinu z Balasar prozkoumal. Alexandřino naléhání, aby byl svět zasvěcen Neposkvrněnému srdci Panny Marie, se vysvětluje Ježíšovým naléháním. V jedné extázi z noci 24 - 25 dubna 1938 jí Pán Ježíš řekl:

„Chci zasvěcení světa mé Neposkvrněné matce. Chci však také, aby svět znal důvody zasvěcení: proto aby se činilo pokání a modlilo se. Proto tě nechávám tak trpět. Budeš muset trpět mnoho, dokud papež svět nezasvětit“. O stejné extázi Alexandrina referuje takto: „ Viděla jsem veliké ničení:

- domy se hroutily a v krátkém čase se zdálo, že se všechno ponořilo do moře kouře. Pán mi řekl:
- „To co vidíš je připravený trest pro svět. Jestliže svět bude zasvěcen Nebeské mamince, nebudeš ho Ježíši trestat – zeptala se Alexandrina. Pán odpověděl:
- Jedině kvůli Ní bude zachráněný a jedině když svět bude činit pokání a obrátí se. Ona je moje královna. Je královnou nebe a země.

Moje touhy se uskuteční

Alexandrina činila nemožné proto, aby svět byl zasvěcen Panně Marii. Řím se však po kontrolních zkouškách se uzavřel do trvalého mlčení. 10. února 1939 umírá Pius XI. O několik měsíců později umírá také kanovník Vilar. Mezinárodní politický horizont se zatemňuje. V roce 1939 Ježíš opakuje: „Srdce mé požehnané Matky je zraněno, je velice zraněno rouháním proti Ní. Všechno, co zraňuje její srdce, zraňuje také mne, protože naše srdce jsou spojena. Zasvěcení světa jí proto dá čest a slávu“.

Bude to tento papež

Již v roce 1937 se Ježíš svěřil: „Nechci přijít pro tebe dřív, než bude svět zasvěcený mé Nejsvětější Matce. Skrze tebe Ona bude oslavená. Bude to také tvoje sláva. Tvá koruna bude slavnější, zářivější a vznešenější. Budeš od Ní korunována“. Když Alexandrina slyšela tato slova, zvolala: „O můj Ježíši, zdá se, že Svatý otec nás neposlouchá: má veliké zpoždění“. Pán jí odpověděl: „Uklidni se, buď veselá dcero moje. On poslouchá. Den oslavení přijde“. 2. března 1939 byl na trůn svatého Petra vybrán Pius XII. Během extase, 20. března (18 dnů po zvolení Pia XII jí Ježíš ještě jednou prosil, aby naléhala na Svatého otce, aby splnil jeho přání. Potom Alexandrině zjeví: „*Bude to tento papež, který vykoná úkon zasvěcení*“.

Pokání a obnova

6. května 1955 (poslední mariánský měsíc v životě Alexandriny) se jí zjeví Neposkvrněné srdce Panny Marie. Na to srdce často Alexandrina pokládala hlavu jako něžná dcera. Alexandrina o tom vypráví takto: „Ukázalo se mi její

otevřené srdce, které bylo spojeno s otevřeným Ježíšovým srdcem. Potom co mě pohladila: „Dcero moje, dcero moje, Ježíš žádá, a já žádám s ním, pokání a obnovu. Existují hříchy, které nás moc drásají. Za krátko přijdu si tě vzít a dovést tě do nebe. Spojuji tvoje srdce s našimi dvěma, proto aby prožívalo naše utrpení“. Tehdy se Ježíš přiblížil a učinil ze tří srdcí jedno srdce, stříkl do mého srdce kapku své božské krve: „Přijmi tento život, je to božský život, život milosti, statečnosti a lásky“. Sedm měsíců před smrtí je Ježíš přislíbil: „ Z nebe budeš obohacovat lidstvo ty, která si tak věrně čerpala, z Ježíšova a Mariina srdce:“

Jsem tvoje oběť

Jak se postupně předpověděné pohromy jako je válka stávaly blízkými tak se Alexandrina nabídla jako oběť Bohu za mír celého světa. Její nabídka však nebyla dostatečná. Ježíš se mnohokrát svěřil Alexandrině , že nenachází na zemi jiné duše, které by se nabídly jako oběť ke smíření. 20. ledna 1939 (několik měsíců před vypuknutím druhé světové války) jí v extasi Ježíš sdělil, že osud světa visí na vlásku. Negativní bilance světa převažuje. Rok před tím jí Ježíš řekl: „Moje lilie, můj vonný květe, tvoje velkodušnost způsobí opoždění budoucí spravedlnosti, která má být vykonána na hříšnicích, prodlouží se čas na jejich obrácení“. Významný rozhovor měla 11. září. Alexandrina naléhala na Ježíše: „O můj Ježíši, chci vytrpět všechno, všechno. Chci být tebou rozmačkána. Jsem tvoje oběť. Netrestej však svět. O můj Ježíši chci být tvým hromosvodem, postavený na místo kde přebýváš. Ať se naloží na mne všechny ničemnosti hříšníků“. Tehdy jí Pán nechá projít před očima zničující sílu války. Alexandrina přijímá to, že vytrpí cokoli, jen aby zachránila svět. Ježíš jí radí, aby se na „bolestnější cestu“. Připravila. Nazývá jí milým jménem: „Moje drahá hrdinko“, a ujišťuje jí: „Dostal jsem písemně celou tvou nabídku a všechna tvá slova. Jsi obětí: „Potřebuji, abys trpěla za to, aby mě už hříšníci nemohli urážet. Kvůli tvému utrpení, oni přijdou umýt se k čistému prameni, ke křišťálovému prameni, který je Ježíš“.

Mým lékem byl Ježíš

Ježíš k ní používá jinou jemnost. Alexandrina o tom vypráví takto:

„Připisuji zvláštní milosti rozhodnutí svého faráře, v tom, že mi bude přinášet každý den Svaté přijímání. Nemohla jsem dostat nic do žaludku. Jednou ráno, nebo odpoledne (nepamatuji si) vstoupil do mé světnice pan farář. Poznala jsem ho a řekla jsem mu:

- Chtěla bych přijmout Pána Ježíše
Odpověděl mi:
- Ano dcero moje, jdu si vzít neproměněnou hostii. Když ji nevyvrhneš, tak ti Pána Ježíše přinesu.
Taky tak udělal, ale sotva jsem polkla hostii, ihned jsem jí vyvrhla. Pan farář chtěl odejít, ale někdo poznamenal:
- „Pane faráři nekonekrovaná hostie není Pánem Ježíšem“.

Tehdy se rozhodl, že jí Ho přinese. Přijala jsem Ho a udržela. Od toho dne mě nenechal bez Svatého přijímání i přes moje zvracení. Pan farář mnohokrát, když vstupoval do mé světnice, viděl, že jsem byla sužovaná silným zvracením. Sotva jsem přijala Pána Ježíše, zvracení ihned přestalo. Nikdy nezačalo dřív než půl hodiny po přijímání. Od té doby mě pan farář nikdy neváhal podávat Svaté přijímání“.

Slova „hřích a hříšník“

Alexandrina nemohla slyšet hřích, nebo hříšník aniž by se její duše nechvěla. Její tělo se klepalo, poskakovalo jako pod elektrickým proudem.

„Jsem satan a nenávidím tě“

Ďábelská trápení

Po dva roky, 1937-1939 Pán dovolil, aby démon působil na Alexandrínu s určitou otevřeností. „Měla jsem dny - prohlásila Alexandrina - ve kterých mě démon moc pokoušel, že se zdálo, že peklo se vrhlo proti mně“. Můžeme ukázat krátké shrnutí toho, co se dělo z dopisů určených jejímu duchovnímu řediteli. „Démon mi našeptával, abych se zabila: říkal mi, že mi dá k tomu prostředek, který moc nestojí, že trpím zbytečně, že za to nebude žádná odměna. Pán údajně nechce moje dobro, že vy (duchovní vůdce) nevěří ničemu z toho, co vám píši. Dále mě říkal, že to co slyším v sobě, když Pán ke mně mluví, je účinkem času a nemoci“.

„Bylo to v červnu 1937, když „Pekelník“ byl nespokojený tím, že trápil moje svědomí a říkal mi obsesní věci, začal se vrhat pod lůžko a to jak v noci tak i kdykoliv přes den. Z principu jsem toto všechno skrývala před lidmi, kteří se mnou bydleli, vyjma mé sestry. Pak to všechno se rozmnožovalo a tak jsem byla nucena informovat o tom maminku a dívku, která u nás bydlela. Kdo viděly moje fleky zapříčiněné pádem, byly smutné, ale ani vzdáleně nepředpokládaly, oč se jedná. Jak dny mýjely, byla jsem na tom stále hůř a hůř. Sestra Deolinda byla nucená bdít na matraci blízko mého lůžka. Jednu noc mě pekelník vymrštil proti zdi a přeletěla jsem přes sestřino lůžko. Deolinda vstala, uchopila mě a přísně mi přikázala: „Na lůžko“. Ve stejném okamžiku v rychlosti, kterou si nedovedu vysvětlit, mě zvedla a hrozně vypískla. Ihned jsem pochopila, co se stalo, a s pláčem jsem zvolala:

„Ach, já ubohá co jsem to udělala“. Deolinda mě uklidnila: „Netrap se, nebyla jsi to ty“. Následující noc se mi stalo to samé, když mě chtěla sestra položit na lůžko, zakřičela: „To nechci“ a vzdálila se ode mne, moc jsem plakala, když jsem přišla k sobě. Jednu noc, ve které mě démon házel do různých koutů světnice, aniž by se mé sestře podařilo se mě chytit. Pokračovalo zneklidňování mé mysli slovy, že nemohu přistupovat ke svatému přijímání, aniž bych se vyzpovídala“.

Otec Mariano podává o tom toto svědectví:

„Vzpomínám si, že to ráno jsem sloužil mši ve světničce a vzbudil jsem úmysl sloužit mši za osvobození Alexandríny od těchto trápení, aniž bych jí co řekl. Na konci mše jsem se přiblížil k Alexandrině, která bez váhání prohlásila:

- Pán mi řekl, že vám nemůže udělit to, o co jste prosil, protože potřebuje tato má utrpení, aby pomohl hříšníkům.
Tehdy jsem se otázal:
- Co jsem na Pánu žádal?
Odpověděla mi:
- Aby mě osvobodil od těchto útoků démona
- A ty nechceš, abych prosil o tuto milost, aby ti Pán dal jiná utrpení na místo těch?
- Ne, otče, spíše se modlete, abych ve všem konala Boží vůli

Třináct let úplného půstu

Už nebudeš jíst

V březnu roku 1942, když stromy začaly rozkvétat, obrátila se Alexandrina k farnímu kostelu a k Ježíši ve svatostánku se modlila takto: „Moje eucharistická láska, nemohu žít bez tebe. Ježíši proměň mě v eucharistii. Maminko, moje drahá maminko, chci patřit Ježíši, chci být tvá“. Pán přijal její prosbu a odpověděl jí: „Už se na zemi nebudeš ničím

Živit, tvým pokrmem bude tvoje tělo, tvou krví bude moje božská krev, tvým životem bude můj život, Přijmi ho ode mě, když se spojím s tvým srdcem. Nechci, abys používala léky, vyjma toho, které mu se bude moci připsat výživná hodnota“.

Jsem v tobě

Začal tedy mimořádný půst, který trval 13 let a 7 měsíců až do její smrti. Alexandrina byla duše, která se rozpouštěla v eucharistické lásce. Obvykle prosila Pannu Marii takto: „Maminko, chtěla bych jít od svatostánku ke svatostánku a prosit o milost jako včela, která létá z květu na květ, aby vysála nektar. Maminko, chtěla bych vybudovat pevnost lásky na každém místě, kde bydlí Svátostný Ježíš, aby tam nemohlo nic proniknout a zranit jeho Nejsvětější srdce. Maminko, mluv ty v mém srdci a na mých rtech. Učiň žhavějšími moje modlitby a účinnějším moje prosby“.

Lékaři vědecky prozkoumali její případ. „Na přání arcibiskupa - vypráví Alexandrina - jsem se 27. května 1943 podrobila lékařskému výzkumu. Ve stanovený den přišli do našeho domu, můj ošetřující lékař Enrico Gomes de Araujo a doktor Carlo Lima. Byla jsem klidná, Pán mě vyslyšel. Jeden z lékařů se mě ptal, jestli velice trpím, za koho obětuji svá utrpení a jestli jsem trpěla ráda. Ptal se mně, jestli bych byla spokojená, kdyby mě Pán o tohoto okamžiku osvobodil od mých bolestí. Odpověděla jsem po pravdě, že jsem trpěla moc, že jsem všechno obětovala panu Ježíši za obrácení hříšníků. Také se mě ptal, jaká byla moje největší touha. Odpověděla jsem: „Nebe“. Ptali se mě také, jestli jsem chtěla být svatou, jako svatá Terezie, svatá Klára atd. a dostat se na oltář a za nechat jako oni slavné jméno ve světě. Odpověděla jsem: „Sláva? To mě ani nezajímá“.

- Kdyby pro spásu hříšníků bylo by třeba ztratit svou duši, co byste udělala?
- Důvěřuji, že také moje bude spasena, kdybych ji měla ztratit, řekla bych ne. Pán by po mě nežádal podobnou věc.
- A proč nejíte?
- Nejím, protože nemohu. Cítím se najezená, nepotřebuji to nutně, avšak toužím po jídle.

Potom to rozhovoru začali lékaři s prohlídkou, kterou jsem snášela vyrovnaně. Byli velice přísní, ale zároveň měli jemný ohled k mému tělu“.

Lékařské svědectví

Lékařská kontrola ohledně postu Alexandriny trvala 40 dní a 40 nocí. Nakonec, doktor E.Gomes de Araujo z Královské lékařské fakulty v Madridu, specialista na nervové a revmatické onemocnění, podepsal zprávu, která měla titul: „Mimořádný případ abstinence a anurie“. Ve zprávě napsal: „Je pro nás absolutně jisté, že během 40 dnů pobytu v nemocnici nemocná ani nejedla, ani nepila“.

Dodal že v tomto divném případě, byly zvláštnosti, které pro jejich základní důležitost biologického řádu (jako trvalá abstinence nápojů a močení) nás zanechává zmatené, očekávání toho jaké vysvětlení by přineslo nutné světlo. Jenom dosvědčujeme, že váha Alexandriny její teplota, dýchání, tlak, puls, krev, zůstaly nezměněné. Dále dosvědčujeme, že její mentální schopnosti byly normální, stále a jasné. Nemocná, během té doby, odpovídala každý den na mnohé dotazy a podstoupila mnoho rozhovorů a ukázala vynikající dispozici a vynikajícího ducha. Ohledně jevů pozorovaných v pátek kolem 15 hodiny, myslíme si, že patří do mystiky, ke které nemáme v úmyslu se vyjadřovat“.

Přednost v utrpení

Vy jste můj druhý duchovní vůdce

Alexandrina byla zbavena svého duchovního vůdce, který ji vedl 9 let. Bylo to v červnu 1944. Někteří lidé pohnuti soucitem kvůli opuštěnosti, ve které byla Alexandrina ponechána, prosili Dona Umberto, aby šel do Balasar.

- Jděte tam, uvidíte

Don Umberto doposud vždy odmítal navštívit nemocnou. Tentokrát to přijal, povzbuzován otcem Mariáno, který již před dvěma roky byl odtamtud poslán pryč. Do Balasar ho přivezl ošetřující lékař Alexandriny, kterého už před tím prosil o písemné dovolení, aby byl přijat Alexandrinou. Šel tam, aby přinesl trochu povzbuzení duši, která trpěla, nic jiného. V Balasar zůstal dva dny: „Ihned pochopil, že v té duši pulsovalo něco mimořádného. Zůstali však v něm obavy vzhledem k problémům, které způsobovaly zmatek a vyžadovaly rozvážnost, studium a mnoho modliteb. Kvůli obraně Alexandriny, mu velice brzy biskupská Kurie zakázala veškerou kněžskou činnost v diecézi Braga. Jeho inspektor všechno zvažil, postavil se na jeho obranu: „Nikdo ti nemůže zakázat navštívit nemocnou. Alexandrinu budeš moc vést písemně, mimo zpověď“. Nevázán zpovědním tajemstvím, mohl být v procesu blahověření hlavním svědkem. Taková je moudrá prozřetelnost moudrého Boha. Jednou Don Umberto prosil, aby se za něho modlila a obětovala utrpení. Uslyšel od ní takovou odpověď:

- Jak bych to neměla dělat, když jste můj druhý duchovní vůdce.
- Duchovní vůdce?
- Don Umberto se v tom neuměl zorientovat.

Poprosil o rozhovor s otcem Mariáno, prvním duchovním vůdcem Alexandriny, ten ho ujistil a povzbudil. Pak mu řekl: „Je vaše, svěřuji vám ji. Pán vám dá světlo, abyste ji vedl“.

Všechno piš

8. září 1944, přijal don Umberto oficiálně duchovní vedení Alexandriny. Staral se o jedinou věc: pokračovat v rozvážné a moudré práci, kterou vykonal otec Mariano. Bylo to velice delikátní posláním vést tak mimořádně obdařenou duši. Tehdy přikázal Alexandrině, aby všechno přesně zapisovala, týden po týdnu, všechno co se dělo, aby si vedla zvláštní deník, alespoň aby to shrnula do zvláštního památníku. Tak se shromáždilo pět tisíc stránek rukopisu. Alexandrina to diktovala, Deolindě, a ta to zapisovala. V extázi 20. září 1944, vyzkoušel Ježíš poslušnost Alexandriny, vůči Donu Umbertovi. Řekl jí toto: „Zapisuj všechno a odevzdej všechno tomu, kdo se zabývá mými záležitostmi, to stačí“.

Spisy Alexandriny z teologického pohledu v nás zanechávají úžas. Jsou v nich i lyrické prvky. Nepředstavují všechny možné opravy a napočítáte v nich málo chyb. Je v nich čistá poezie a oslnivé obrazy. Její obsah je hutný, myjí mimořádnou výrazovou silou. Činnost duchovního vůdce u duší pozvednutých k těmto mystickým stavům je činností

průvodce, zvláštní druh cestního označení. Existuje Ježíšova věta z roku 1945, která to pomáhá pochopit: „Bez duchovního vedení zůstala bys na tom hůř než slepci, kteří nikdy nepochopí co je to světlo. Slepci nás nevidí, ale věří, že světlo existuje... Zůstala bys, jako člověk, který nevěří ničemu. Potřebuješ být neustále podpíraná tím, kdo ti říká, že světlo existuje, že má cesta je tvojí cestou i když je velice trnitá, že na Kalvárii se těžce stoupá“.

Modlím se za Svatého otce

Ježíš ji také prosil, aby se modlila také za ty, kteří jsou pověřeni vedením duší: „Chci, abys mi nabídla část svých utrpení za kněze: za ty kněze, kteří mají světlo a chápou můj život v duších, proto aby ho měli ještě více a neměli jiný život než můj. Obětuj to utrpení i za kněze, kteří ho nechápou, aby studovali a nepokoušeli se uhasit tento život, ale i za ty kněze, kteří mě těžce urážejí“.

Utrpení a modlitby Alexandríny měli vždycky tato upřednostnění: kněze v čele s papežem. V Extázi ze 14. prosince 1940, Alexandrina snažně prosila Ježíše, aby dal pokoj světu a zachránil papeže. Pán jí odpověděl: „Pokoj přijde, ale za cenu mnohé krve. Svatý otec bude ušetřen. Pyšný a hněvivý drak, kterým je svět se neodváží dotknout jeho těla. Jeho duše však bude rozdrásaná“. Existuje dojmavá věta Alexandríny: je to malý špion, kterého nechala vstupovat do orientace své modlitby. „Od malička se modlím za svatého Otce, ale už delší dobu se modlím víc, protože trpím kvůli tomu, že trpí“. Je velice dojmavý dopis, papeži Piu XII, ve kterém mu připomíná, že lidé budou přísahat proto, aby mu způsobili zlo (bylo to během druhé světové války), nemá se však bát, protože k tomu nejhoršímu nedojde. Píše, že se za něho nabídla jako oběť, že se Ježíšovi líbila její nabídka: „Svatý otče, váš pontifikát bude pokračovat až k triumfu, ale vaše duše bude moc trpět“.

„Jsi ukrytou violou ...“

Jak je to, když je na této zemi člověku špatně

V týdnu kdy si připomínáme Kristovo utrpení, v roce 1942 přestaly projevy zastavení na Křížové cestě a začaly extáze, ve tři odpoledne každý pátek a o první sobotě v měsíci. Trvaly až do roku 1955. Dne 26. srpna roku 1955, krátce předtím než Alexandrina zemřela, přišel Ježíš, aby jí řekl: „Moje rozmluvy budou od této chvíle jako setkání dvou přátel, kteří vzpomínají na své přátelství“. Veřejné extáze trvaly kolem půl hodiny. Ve stavu vytržení Alexandrina mluvila velice jasně a dokonale: mohlo se zapsat všechno, co říkala a co Ježíš přes její rty říkal. Někdy zpívala na inspirovanou hudbu a to charakteristickým velice pěkným hlasem. Během extáze poslouchala také příkazy taky takové, které měl Don Umberto jenom v mysli. Jako rosa upevňuje a osvěžuje vyprahlý keř, tak Alexandrina vycházela z těchto rozhovorů o církvi posílená fyzicky i posílená na duchu. Obvykle říkala: na konci extáze se cítím žíznivá..., ale netrvá dlouho“. Její odchod z extáze, se zdál jako probuzení dítěte z klidného, ale hlubokého spánku. Pamatovala si přesně na všechno, co se stalo, opravovala anebo korigovala to, co bylo špatně napsáno člověkem, který byl při extázi přítomen.

„Jsem mačkaná hříšníky ...“

V roce 1944 se Alexandrina stala členkou Zbožného Sdružení Salesiánských Spolupracovníků. Diplom Spolupracovnice chtěla mít umístěný na „místě, kde by ho měla vždycky před očima“, aby viděla všechny odpustky udělené Spolupracovníkům a svým utrpením a svými modlitbami spolupracovala se Salesiány na spáse duší, především mladých duší. Modlím se a trpím za posvěcení Spolupracovníků celého světa. Salesiáni ji na oplátku darovali bílou lilii, kterou udělaly sestry y Karamelu ve Fatimě (tato lilie jí byla vložena do rukou po její smrti).

Když ji Alexandrina dostala, napsala: „Jsem velice spokojená z této lilie, která mi bude daná po smrti. Nezasloužím si ji, neměla bych dostat nic“. Na lístcích této Lilie, sotva zemřela, byly napsané některé její myšlenky z jejího deníku, vyjadřuje v nich touhu nápravu úctou k Eucharistii a obětováním se za hříšníky. Na stuze navázané na stonk byla napsaná tato slova: „Salesiáni své Spolupracovnici“.

Pán ji chtěl zdrtit utrpením

V březnu roku 1947 napsala Alexandrina svému duchovnímu vůdci, Donu Umbertovi: „Nevím, co se mi stane: ztrácím zrak a nemohu mluvit“. Musela se odevzdat a žít vždycky téměř ve tmě Nemohla snášet paprsky světla. Když v té době mluvila o své světličce tak mluvila o „černém vězení“.

Od roku 1953 se zdálo, že její křehké kosti neudrží pohromadě: aby je udržela na polštáři, bylo nutné ji vytvořit z látky speciální podpěry.

V deníku z poslední doby jí utekla jediná věta, která je jakoby náhlou sondou do tajemství jejího utrpení: „Jsem mačkaná hříšníky“. Kromě utrpení, které jí zapříčiňoval zánět míchy a časté ledvinové koliky. Od roku 1946 musela být Alexandra umístěná na prkno, protože už nemohla snášet měkké lůžko: její tělo bylo jako rozbité. Přesto všechno v ní byla stálá žhavá touha po utrpení.

Jako ovce před stříhačem

Ke konci roku 1948 jí Pán zasáhl novým trnem: odchod Dona Umberta, který ji vedl od roku 1944. Alexandrina to v deníku popisuje novou ránu slovy dojmavé bolesti v duši, kterou otevřela tato „druhá rána“ (první ranou byl odchod jejího předcházejícího duchovního vůdce). „Cítla jsem jako by mi srdce a duše krvácely pro spásu světa...“.

„Několik hodin potom nastal můj druhý duchovní řez: ten, kterého Ježíš postavil na mou duchovní cestu jako vůdce a pomoc pro moji duši mě nechával“.

„Ještě jsem nedostala svaté přijímání. Don Umberto šel vzít mého Ježíše, aby mi dal sílu snést úder, který mě zasáhl“. „Několik minut na to nastalo rozloučení. Když mě viděl, jak pláču, tak mi řekl:

- ať se stane Boží vůle.
Odpověděla jsem:
- Budte klidný, Boží vůle nám však nebere srdce... Ano, vím to, že Bůh dá člověku sílu. Když však v okamžicích jako je tento, by chyběla Ježíšova síla, tak by to bylo k zoufání“.

Odchod Dona Umberta do Itálie způsobí to, že celý svět, i v samotném Portugalsku, kde měla mnoho přátel, se doví, bez překážek, o životě blahoslavené Alexandriny.

Jdu do nebe

Pro tebe to bude pomalý odchod.

7. ledna 1955 Ježíš, který ji udržoval při životě, jí mimořádným způsobem pošeptal: „*U tebe neexistuje utrpení, které by bylo možno vynalézt*“. Pak ji upozornil: „*Moje dcero, je to tvůj rok. Důvěřuj ve mne. Neopomenu vykonat to, co příslibím. Moje přísliby, nejvyššího a všemocného pána se právě uskutečňují. Tvé poslání na zemi bude brzy ukončeno: „Důvěřuj. Nebe je tvé. V nebi budeš pokračovat ve svém poslání“*“.

Jsem šťastná

V noci 13. října byla v agonii. Nad ránem poprosila Alexandrina Deolindu, aby jí podala políbit kříž a medaili Panny Marie Bolestné. Na její tváři se objevil záblesk úsměvu.

- Na koho ses teď usmála? – Zeptala se Deolinda.
- Na nebe.

V osm hodin ještě přijala svaté přijímání. Je to naposledy. Ráno ji přichází navštívit mnoho lidí. Lidem z jedné skupiny doporučuje: „Nehřešte. Svět nestojí za nic. Často přistupujte k svatému přijímání. Modlete se každý den růženec. Neshledanou, uvidíme se v nebi“. Kolem jedenácté hodiny se radostně obrátí na ošetřujícího lékaře: „Schází už jenom málo“. Zdá se, že nastává smrt. V jedenáct hodin dvacet pět minut, řekne, jsem šťastná, protože jdu do nebe. Lékař jí doporučí: „Nezapomeň... modli se moc za nás“. Alexandrina naznačí, že ano. V devatenáct třicet jí Deolinda pošeptá: „Ano, do nebe, ale ne teď“. Alexandrina si povzdechla a zamumlal: „Ano, do nebe. Jdu do nebe... Brzy... Ted““. Ve dvacet hodin políbí dlouze kříž. O dvacet minut později, bez zachvění, bez šubnutí vydechne.

Pohřbena s tváří obrácenou ke Svatostánku.

Před 13 lety nadiktovala svoji závěť: „Přeji si, aby můj pohřeb byl chudý. Moje rakev ať není moc hezká ani moc podřadná, aby nepřitahoval pozornost nikoho. Chci, abych byla oblečena do hábitu sester Panny Marie Pomocnice Křesťanů, ale oděv ať je skromný. Když to není zakázáno církví, byla bych ráda, aby v mé rakvi bylo mnoho květin, ne proto, že si to zasloužím, ale protože je mám velice ráda. Kdyby se mohly sečíst moje zásluhy, nemohla bych mít nic. Mým přáním je být pohřbena do země bez zinkové rakve. Nechci, aby můj pohřeb zajišťovala nějaká pohřební služba, protože moje matka nemá na to, aby to zaplatila. Přeji si, abych byla pohřbena tváří obrácenou k Svatostánku našeho kostela. Jako během života, jsem se spojovala Svátostným Ježíšem a dívala se, na kolik to bylo možné, na Svatostánek, tak i po smrti toužím pokračovat v této kontemplaci Ježíše, tím že budu obrácena, tímto směrem. Víím, že tělesnými očima Ježíše neuvidím, ale chci být umístěna v této pozici, abych projevila lásku k Eucharistii.

Chci, aby můj hrob byl obklopen květinami mučenkami, aby se řeklo, že v životě milovala bolest a že ji bude milovat i po smrti. Chtěla bych, aby tyto mučenky byly propletenými růžemi, které mají hodně ostnů. Chci, aby na mém hrobě byl kříž a vedle něho obraz mé Nebeské maminky. Když to bude možné, tak bych chtěla, aby koruna z trní obepínala kříž. Panna Maria mi pomohla vystoupat na cestu mé kalvárie, doprovázela mne a podepírala až do posledního okamžiku. Miluji Ježíše, miluji Pannu Marii, miluji utrpení a jenom v nebi pochopím hodnotu toho, co trpím“. Noviny ve městě Oporto publikovaly článek svého korespondenta, „následujících 20 hodin se mačkal dav lidí u skromných dveří rodiny de Costa, aby naposledy uviděl tvář nemocné z kalvárie, jak jí všichni nazývali“. Ve městě Oporto tento den byly ve všech květinářstvích vyprodány všechny bílé růže. Všechny byly poslány do vesnice Balasar jako květinové poselství Alexandřině, která byla Ježíšovou bílou růží.

Poslání Alexandriny pokračuje.

Když Alexandriny odešla do nebe, zúčastnilo se jejího pohřbu kolem pěti tisíc lidí, ze všech společenských tříd: universitní docenti, lékaři, advokáti, obchodníci, průmyslníci, umělci, kněží a velké množství obyčejných lidí. Shromáždilo se tam i stovky plačících, chudých lidí, kterým prokázala dobro zvláště v posledních deseti letech. „Její pohřeb - napsala v následujících dnech sestra Deolinda – to bylo nikdy před tím nevidané divadlo“. Lidé říkali: „Už nikdy nic takového neuvidíme“. Její sestra zemřela 6. prosince 1982.

Úzkostné očekávání

Teď už je Alexandrina na oltáři. V roce 1967 biskupská kurie ve městě Braga začala proces o svatosti a hrdinství její ctností. Bylo vyslechnuto 48 svědků, kteří ji znali. V roce 1973 byl diecézní proces uzavřen a všechna dokumentace byla poslána na kongregaci do Říma. V prosinci 1976 byly prozkoumány a schváleny její spisy. V roce 1987 byla vytištěna všechna svědectví z procesů ve čtyřech velikých svazcích pro konečné posouzení římského tribunálu. Papež Jan Pavel II ji 25. dubna 2004 na náměstí Svatého Petra, prohlásil za blahoslavenou. Z České republiky se tohoto blahořečení zúčastnila šestičlenná delegace jako zástupci ACS.

(Připravil Janko Ihnát, SDB)

Prameny: Umberto M. Pasquale - Alexandrina da Costa – Lampa lásky. – ELLEDICI – Řada Svědci